

KERK + Leven

WEEKBLAD — NUMMER 44 — 29 OKTOBER 2008

Klapstoel
Dirk
Dalle

blz. 7

Hoger onderwijs
in een
stroomversnelling?

blz. 12-13

Philippe
Herreweghe
over Bach

blz. 20

antwerpen brugge gent mechelen hasselt

Allerheiligen. De natte plek

CANDICE beschuldigde ondergetekende afgelopen zaterdag zo min of meer van heiligschennis. Ze komt niet naar de mis, maar als de kerkdeur maar even op een kier staat, wipt ze binnen tot bij het beeld van kleine Theresia die in het halfdonker rozenblaadjes staat te dwarrelen. „Ze staat hier niet goed, en ge hebt ze daar gezet om die vochtplek in de muur te camoufleren”, zegt Candice verdrietig.

Ik zou haar kunnen antwoorden dat, als ik de heiligenbeelden niet voor vochtplekken mag zetten, ik ze net zo goed op straat kan

zetten, want de kerk is één vochtplek. Maar om duidelijk te maken dat ik Theresia van Lisieux niet ongelijk behandel, zeg ik lief: „Candice, alle heiligen hebben hier een zwembrevet.”

Hoe zou ik ook respectloos kunnen zijn tegenover een frisse kerklerares als Theresia, die ik wegens haar humor zowat als mijn patroonheilige beschouw. Ge moet het maar doen. Als vierentwintigjarige lachend sterven, over een trits rond je ziekbed aangerukte familieleden – rood aangelopen van de pinot – zeggen dat ze je aan een tros uien doen denken en tegen je arts zeggen dat als hij je nog langer belet om naar de hemel te gaan, je hem straffen zal door hem vanuit de hemel lang te

doen leven. Om nog te zwijgen van het feit dat ze zo weinig overtuigd was van haar toekomstige heiligheid, dat ze tegen een medezuster die haar nagels kwam knippen zei: „Houd die maar goed bij, ooit worden dat nog relikwieën.”

Maar net als Candice vind ik het mooist dat Theresia rozenblaadjes laat vallen. Weinig heiligen laten in hun hemelse agenda kijken, maar niet kleine grote Trees, die vóór ze stierf zei wat ze van plan was in de hemel te doen: „Ik wil het rozen laten regenen op aarde.” Waarmee ze zegeningen bedoelde.

Dat is het leuke aan heiligen. Dat ze nooit stilzitten. Ook niet daarboven of God weet waar. Van

Theresia weten we dus met zekerheid waarmee ze bezig is. Ze zit op anderen te denken en probeert met haar rozenblaadjes ons aardse leven tot een zegen te maken.

Er zijn heldhaftiger heiligen geweest dan Theresia. En met nog straffere zin voor humor. Op oude schilderijen kan je zien hoe de heilige Laurentius spottend in het oog van de camera kijkt, terwijl hij gegrild wordt, en volgens een legende heeft gezegd dat ie al gaar was en dat ze hem mochten omdraaien en opeten. Echt kwaad kon dat niet, want hij was toch al lang vóór zijn dood opgegeten. Verteerd zelfs. Door zijn liefde voor de armen en voor alle categorieën die Jezus in zijn za-

ligsprekingen opsomt. Candice zit zelf in twee van die categorieën, want ze is treurend sedert haar man overleed en zuiver van hart.

Mensen van vlees en bloed zijn heilig geworden, omdat ze maar één bekommernis hadden: met de zachte spelregels van de zaligspreekingen op zak, het aardse leven van hun medemensen tot een zegen maken en daardoor God dienen. Ze zijn gewoon heilig geworden, omdat ze zo mateloos overtuigd waren van de heiligheid van het leven. En het is vanwege die heiligheid van het bestaan dat ze melaatsen kusten, pestleiders verzorgden, straatkinderen oprapten en hoeren hun waardigheid gaven.

En ze hebben zich de hemel nooit anders voorgesteld dan dit te blijven doen, maar nu van bij God. 'Voorspraak' heet zoiets. En vergis je niet, die is krachtiger dan toen ze nog beperkt waren door de grenzen van hun eigen lijf. Dus mogen we rustig vermoeden dat alle heiligen in de hemel dezelfde agenda hebben als kleine Theresia: niet alleen aan jezelf denken, maar ook aan anderen. Dat stuk solidariteit met ons is door hun dood niet weg.

Net zo min als de solidariteit van de mensen die we persoonlijk hebben gekend en voor wie zoveel dingen heilig waren. Onze ouders, dode kinderen, de goeie vriend, de man van Candice of de vrouw van Jeroen die ik onlangs begroef. Ze bestaan allemaal in Gods ruimte en graaien in die grote mand met rozenblaadjes om voor ons goeie dingen te doen.

En als je straks op een van Vlaanderens kerkhoven loopt, ver van het oorverdovende lawaai van vallende aandelen en craschende beurzen, wrijf de nattigheid uit je ogen en kijk omhoog, dwars door die vochtplek die de novemberhemel camoufleert en maak het effe stil, want heiligen maken geen lawaai, zegt onze kardinaal. Wedden dat je de rozenblaadjes van Theresia en van de mens die je mist, hoort dwarrelen. En ga dan sterker terug naar huis, meer dan ooit overtuigd van de heiligheid van het leven.

Heilige Theresia van Lisieux. Om vochtplekken te camoufleren? © Ronald Sledsens

Ronald Sledsens